

som modtager hjemmehjælpen. Det er et godt og sundt princip.

Når vi sikrer, at det er den ældre, der er arbejdsgiveren, at det er den ældre, der har ansat hjemmehjælperen, og at det er den ældre, der har muligheden for at afskedige vedkommende, så vil det alt andet lige betyde, at hjemmehjælperen vil være interesseret i at varetage den ældres interesser og opfylde den ældres ønsker. Men hvis man er ansat af kommunen og får sin løn fra kommunen, så er det klart, at hovedinteressen ligger i at varetage kommunens ønsker og interesser, således at man kan blive i sit arbejde. Sådan er det. Det er en helt naturlig konsekvens af det, og dermed ved vi også, hvordan vi kan ændre det, sådan at det bliver den ældres behov og ønsker, der bliver varetaget. Det gør man ganske enkelt ved, at pengene følger den ældre.

Når det er sagt, så vil jeg også sige, at en meget, meget væsentlig betingelse for, at Fremskridtspartiet kan støtte forslaget, er, at der bliver ændret på pind nr. 3, der taler om procent-satserne.

For det første skal refusionen være 100 pct. i forhold til, hvad kommunens udgifter i øvrigt er. Det er ikke rimeligt, at den kun skal være f.eks. 75 pct.

Det andet væsentlige element er, at som forslagsstillerne har lagt det her forslag op, vil det ende i kaos.

Når der står i forslaget, at kommunerne kan justere procentsatsen for, hvor meget man vil refundere, alt efter om kommunen nu har mangel på hjemmehjælpere eller kommunen har for mange hjemmehjælpere. Der står ikke noget om, med hvilke intervaller kommunen kan ændre på denne procentsats; det kan man gøre dagligt eller en gang om ugen eller månedligt, det ved jeg ikke. Det står ikke i forslaget. Men hvis man bare forestiller sig, at kommunen månedligt ændrer procentsatsen, alt efter hvor stort behovet for hjemmehjælp er, eller hvor lille behovet er, så vil vi komme i en situation, hvor den ældre under ingen omstændigheder vil være i stand til at budgettere, hvad udgiften vil blive, og det er selvfølgelig helt urimeligt.

Man kan forestille sig en situation, hvor mange ældre i en kommune vælger, at det er private, der skal udføre hjemmehjælpen. Så har kommunen pludselig for mange hjemmehjælpere og for lidt arbejde. Derfor sætter man procenten ned. Så søger de ældre tilbage til kommunen for at få servicen udført dér, og så har kommunen plud-

selig ikke tilstrækkeligt med hjemmehjælpere. Og på den måde vil det svinge op og ned og være ét stort kaos.

Så Fremskridtspartiet kan støtte ideen i forslaget, men forudsætningen er, at refusionsprocenten bliver 100, og at den er fastlåst på 100.

(Kort bemærkning).

Jørn Pedersen (S):

Jeg vil meget gerne mod min sædvane have lov til at rose hr. Tom Behnke, fordi han på glimrende måde beskrev konsekvenserne af det her forslag: netop at det ender i kaos.

Jeg er også glad for, at hr. Tom Behnke klart påpeger, at det her forslag indebærer brugerbetaling, måske endda i ikke ubetydelig grad, og det får vi selvfølgelig også et svar på, hvorfor det nu skal være sådan.

Men det, der kalder mig herop, er en forlængelse af et af de spørgsmål, hr. Tom Behnke rejste, som jeg ikke nåede i mit første indlæg. Det er: Hvordan sikrer man, at de servicepersoner, vi her taler om, er til stede? Det synes jeg er et meget, meget væsentligt problem, som skal belyses, inden vi stopper snakken om det her forslag, for personen er jo ikke nødvendigvis ansat i et privat firma.

Nu sagde fru Karen Højte Jensen, at det naturligvis var firmaer, der skulle løse de her opgaver. Det fremgår heller ikke af forslaget. Når man læser forslaget, er det faktisk et forslag, der siger, at man får udbetalt nogle penge, og så finder man selv sin løsning. Nu har vi så fået opklaret, at det er firmaer, der skal gøre det. Det er dog lidt betryggende, vil jeg gerne sige.

Men jeg er meget bekymret for: Hvor er de ansatte, der skal løse den her opgave? Man kan jo ikke vide i det kommunale system, hvor mange der med den her model bliver brug for, og man kan vel ikke vide i den private sektor, hvor mange man skal have i gang.

Et af problemerne – det er en påstand, som jeg mener jeg kan dokumentere – i den her sag er, at der i øjeblikket er for få hænder til at løse opgaven. Mange kommuner siger: Vi kan ikke få ansat det personale, vi har brug for. Hvad skal vi gøre for at få dem? Og der er ingen, der skal bilde mig ind, at der bliver flere at ansætte, fordi usikkerheden bliver større.

Men jeg fik nu mulighed for at få de her spørgsmål stillet også til forslagsstillerne, inden de skal svare.